

Елисавета Багряна

Сняг

Тази бяла, небивала зима
в паметта ще остане запазена
като приказка бяла – без име,
нито писана, нито разказана.

Този чужди град, смъртно обикнат,
с островърхите къщи и замъци,
дето вечер фенерите никнат
с бледожълти, безтрепетни пламъци.

И безкрайните улици, сплели
дълги сенки и клони данетелени.
И ний, първите стъпки поели –
от съня и покоя извели ни...

Ще се нижат дни, черни и бели,
с неотменния знак отбелязани.
За което сме вчера живели,
днес сами може би ще погазим ний.

Но през някоя коледна вечер,
с две въздишки, несетно отломени,
ще потеглят на път отдалече
двете сенки на нашите спомени.

И ще спрат в този гред, и ще идат
в остарялата черквица бляснала,
да отслужат една панахида
– на нашата младост угаснала.

КРАЙ

© Елисавета Багряна

Източник: Словото

Набиране: Елена Николова

Издание: Елисавета Багряна. „Амазонка. Избрана лирика в два тома.“ „Български писател“. С. 1973

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11671>]